

שבית שמאי אומרים: לא יביא, ובית הלל אומרים: יביא.

רב יוסף אמר לתרץ תירוצך אחר:

וכי תנאי שקלת מעלמא?! האם נטלת [סלקת] את התנאים האחרים מהעולם?!? דהיינו, וכי אין אפשרות להעמיד את הדבר במחלוקת תנאים?!?

אלא, מחלוקת תנאי היא שנחלקו בדבר. ויש תנאים שסוברים כעולא ויש הסוברים כמו רבי שמעון בן אלעזר.

דתניא: שלמים הבאים מזחמת יום טוב, ביום טוב —

בית שמאי אומרים: סומך עליהם מערב יום טוב, ושוחטן ביום טוב.

ובית הלל אומרים: סומך עליהן ביום טוב, ושוחטן ביום טוב אבל נדרים ונדבות — דברי הכל אין קריבין ביום טוב.

והני תנאי שלפנינו כי הני תנאי דלעיל.

דתניא: אין מביאין קרבן תודה בחג המצות — מפני חמין בלחמים שבה.

ולא מביאים קרבן תודה בעצרת — מפני שהוא יום טוב.

אבל מביא אדם תורתו בחול המועד של חג הסוכות.

רבי שמעון אומר: הרי הוא אומר [דברים טז] "בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות". הוקשו המועדות ללמדך:

כל קרבן שבא בחג המצות — בא בחג השבועות ובחג הסוכות.

וכל שלא בא בחג המצות — אינו בא בחג השבועות ובחג הסוכות.

והתמעט קרבן תודה מלהביאו גם בחג הסוכות.

רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: מביא אדם תורתו בחג הסוכות ויוצא בה ידי חובתו משום שמחה, ואין יוצא בה משום חגיגה.

אמר מר: אין מביאין תודה בחג המצות מפני חמין שבה.

ופרכינן: פשיטא!

אמר רב אדא בריה דרב יצחק, ואמרי לה רב שמואל בר אבא: הכא בארבעה עשר בניסן עסקינן, וקסבר שאין מביאים אותה היות זמנה מצומצם, שהרי בערב פסח אפשר לאכול את לחמה רק עד שעה חמישית, וקסבר ש"אין מביאין קדשים לבית הפסול", והיינו שאם יש חשש לגרום פסול לקרבן אין מביאים אותו כלל.

עוד שנינו בברייתא: ואין מביאין תודה לא בעצרת מפני שהוא יום טוב.

ומבארינן: קסבר האי תנא שנדרים ונדבות אין קריבין ביום טוב.

עוד שנינו בברייתא: אבל מביא אדם תורתו בחג הסוכות.

אימת? אילימא ביום טוב עצמו, הרי אין מביאים בו קרבן תודה, כי והא אמרת "ולא בעצרת — מפני שהוא יום טוב"!

אלא בחולו של מועד.

רבי שמעון אומר: הרי הוא אומר בחג

המצות ובהג השבועות ובהג הסוכות כל שבא בהג המצות — בא בהג השבועות ובהג הסוכות, וכל שלא בא בהג המצות — אינו בא בהג השבועות ובהג הסוכות.

והניחה הגמרא שרבי שמעון שזורי בא לומר אין מביאים כלל נדרים ונדבות.

מתקיף לה רבי זירא: השתא סלתי מסלתינן, הרי אפילו מותר ללקוט עצים מן המחובר בחול המועד — נדרים ונדבות מבעיא שמוותר להקריב!?

אמר אביי: בהקרבנה — כולי עלמא לא פליגי דשרי.

כי פליגי — למיקם עליה בכל תאחר, אימתי הוא הזמן שעוברים על כל תאחר, באיחור הבאת הקרבנות שחייבים בהם, למקדש. שזמן האיחור הוא שלשה רגלים. והשאלה איך נקבעים שלשת הרגלים הללו.

תנא קמא סבר: שלש רגלים אמר רחמנא, שאחריהם מתחיל האיחור, ואפילו היו שלשת הרגלים שלא כסדרן [פסח שבועות סוכות].

ורבי שמעון סבר אם היה האיחור בכגון שעברו שלשת הרגלים כסדרן — אין, אז הוא עובר בכל תאחר.

אבל בשלש רגלים שלא כסדרן — לא עובר בכל תאחר.

עוד שנינו בברייתא: רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: מביא אדם תודתו בהג הסוכות.

והוינן בה: אימת? אילמא בחולו של מועד — היינו תנא קמא.

אלא ביום טוב, וקסבר רבי אלעזר ברבי שמעון: נדרים ונדבות קריבין ביום טוב.

ומאי שנא חג הסוכות דנקט?

רבי אלעזר ברבי שמעון — לטעמיה.

דתניא: רבי שמעון אומר: לא יאמר הכתוב הזה, העוסק בכל תאחר, "חג הסוכות!" שהרי בו, בהג הסוכות, הכתוב מדבר.

ולמה נאמר? — כדי לומר שזה יהיה הרגל האחרון לאיחור. והיינו, שאין עוברים על איחור של שלשה רגלים אלא אם הם כסדרם, שחג הסוכות הוא האחרון שבהם.

רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: לומר שזה, חג הסוכות, גורם לבל תאחר, שאם נדר לפני חג הסוכות ועבר החג ולא הביא עובר על כל תאחר.

עוד שנינו: ויצא בה משום שמחה ואינו יוצא בה משום הגיגה.

פשיטא! הרי חגיגה דבר שבחובה היא, וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין!

ומשנינן: לא צריכא, דאף על גב דפריש בנדר מפורש, שיביא תודה על מנת שיצא בה ידי חובת חגיגה, חייב להביא תודה לחדר וחגיגה לחדר.

וכדבעא מניה רבי שמעון בן לקיש מרבי יוחנן: האומר בנדר הרי עלי תודה ובתנאי שאצא בה ידי חגיגה. או האומר הריני

ובשעה שאסיים נזירותי ואגלח, אני אביא כ-א את קרבנות הנזיר ממעות מעשר שני — מחו?